

ANTON VAN ZANTBEEK

Zorgt de fiscus bewust voor onzekerheid over de meerwaardetaks?

De nieuwe meerwaardebelasting beroert beleggers. De belasting lijkt nochtans eenvoudig. 10 procent belasting op gerealiseerde meerwaarden op aandelen, obligaties, bitcoins, enzovoort. De belastbare meerwaarde is het verschil tussen de verkoop- en de aankoopprijs. Voor beleggingen van voor 2026 wordt gedaan alsof men ze kocht op 31 december 2025. Dat is het zogenaamde 'fotomoment'. Tot slot krijgt iedereen een jaarlijkse vrijstelling op de eerste 10.000 euro meerwaarde, wat neerkomt op 1.000 euro.

Heel eenvoudig dus. Althans zo dacht de politiek erover. Die naïeve illusie heeft niet lang geduurd. Onmiddellijk bij het bekendmaken werd duidelijk dat de doos van Pandora was geopend. Breed maatschappelijk kwam veel commentaar. Maar de politiek bleef doofstom. Op 21 april 2026 werd de meerwaardebelasting ingevoerd, retroactief naar 1 januari 2026.

Sedertdien is de chaos compleet. De recent gepubliceerde circulaire van 22 juli 2026 moet de onzekerheid wegnemen. Maar daarin slaagt de fiscus niet. De meer dan zeventig pagina's uitleg maken alleen duidelijk dat het complex was, complex is en complex blijft.

Nochtans had de circulaire bepaalde grote onzekerheden eenvoudig kunnen wegnemen. Denk bijvoorbeeld aan de vraag wanneer beleggen speculatie wordt. Die vraag houdt tienduizenden beleggers bezig. Maar de circulaire besteedt er slechts een halve pagina aan. Die beperkte uitleg betreft bovendien niet de klassieke belegger. Neen, de circulaire focust op cryptobeleggers.

Wanneer een belegger 'fiscaal' een speculant wordt, is fiscaal belangrijk. Bij speculatie is het tarief 33 procent (vermeerderd met de aanvullende gemeentebelasting), is er geen 'fotomoment' en geen vrijstelling. Voor de gewone belegger geldt een tarief van 10 procent, een fotomoment en een vrijstelling van 1.000 euro. Dag en nacht verschil dus.

De belegger moet die fiscale onzekerheid zelf managen door een bewuste keuze te maken. De minste onzekerheid heeft de belegger die belegt in één of enkele kapitaliserende beveks of trackers (ETF's of *exchange traded funds*) en die lang aanhoudt. Ook indien je het beleggen overlaat aan

een professionele beheerder, lijkt het risico op speculatie beperkter. In de feiten zal ook een belegger die alle meerwaarden aan de bron laat belasten (opt-in) minder risico lopen. Maar die betaalt dan sowieso te veel belasting.

Minderwaarden en de vrijstelling worden immers niet in rekening gebracht.

Vooraf doe-het-zelfbeleggers zijn de dupe.

Willen zij succesvol uit het vizier van de fiscus blijven, dan zullen ze heel strikt binnen de lijntjes moeten kleuren. Belangrijke overwegingen zijn dat men slechts met een beperkt deel van het financieel gezinsvermogen mag beleggen, er nooit geleend mag worden om te beleggen, er een buy-and-holdstrategie wordt gevolgd, het aantal transacties het best wordt beperkt en complexe financiële producten beter mijdt.

Vooraf doe-het-zelfbeleggers zijn de dupe. Willen zij succesvol uit het vizier van de fiscus blijven, dan zullen ze heel strikt binnen de lijntjes moeten kleuren.

En zo is de recente circulaire een gemiste kans om klassieke goedehuisvaderbeleggers fiscaal uit de wind te zetten. Dat is niet gebeurd. Sommigen zeggen dat dit bewust niet is gebeurd. Onzekerheid levert immers meer belasting op. Maar zou de fiscus zo cynisch zijn? Wie zal het zeggen. **t**

DE AUTEUR IS PARTNER BIJ RIVUS ADVOCATEN EN GASTDOCENT AAN DE FISCALE HOGESCHOOL